

PÔJDEM TAM, KAM PÔJDEŠ TY

Jeden z najlepších tínedžerských debutov roka 2009

Nina LaCour

„Na stránkach románu *Pôjdem tam, kam pôjdeš ty* som našla najvernejšie vykreslenie bolestivej a nekonečnej prázdnoty, ktorú v nás zanechá strata blízkeho. Je to nezabudnuteľný príbeh o strate, láske a vykúpení, plný nádeje.“

— *Gayle Forman*,

autorka románov *Ak zostanem* a *Iba jeden deň*

COO
BOO

Pôjdem tam, kam pôjdeš ty

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Nina LaCour

Pôjdem tam, kam pôjdeš ty – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

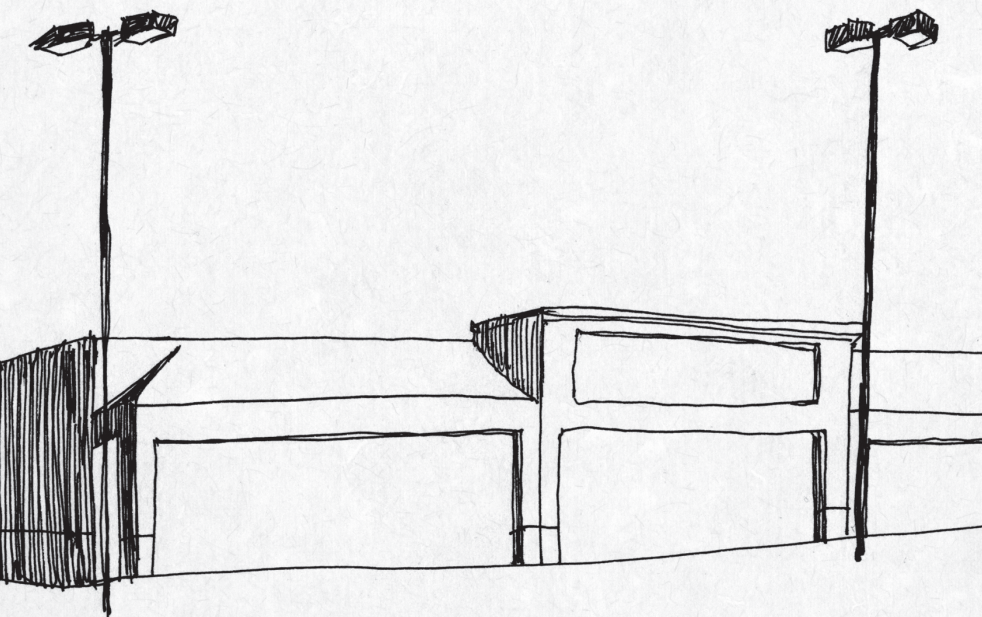
ALBATROS **MEDIA**

COO
BOO

A stylized, handwritten-style signature or logo in black ink, positioned to the right of the text 'COO' and 'BOO'. It consists of several overlapping, scribbled lines that form a complex, abstract shape.

**PÔJDEM TAM,
KAM PÔJDEŠ TY**

Nina LaCour
napísala aj knihu:
Všetko je tak, ako má byť

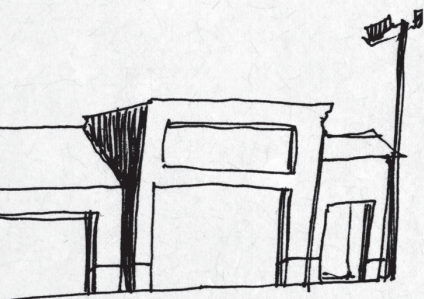

PÔJDEM TAM, KAM PÔJDEŠ TY

Nina LaCour

ilustrácie Mia Nolting

Z angličtiny preložila Veronika Lašová

COO
BOO

HOLD STILL by Nina LaCour

First published in the United States of America by Dutton Books,
a member of Penguin Group (USA) Inc., 2009

Published by Penguin Books, an imprint of Penguin Random
House LLC, 2019

Text copyright © 2009 and 2019 by Nina LaCour

Published by arrangement with Pippin Properties Inc.
through Rights People, London.

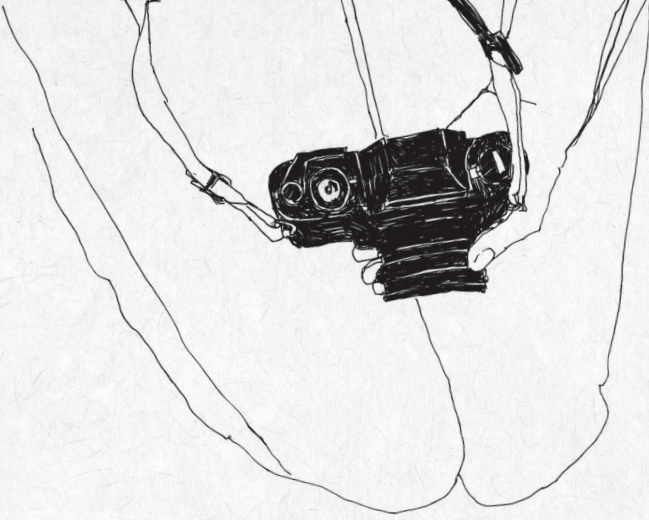
Cover art and endpaper copyright © Adams Carvalho, 2019

Cover design by Samira Iravani

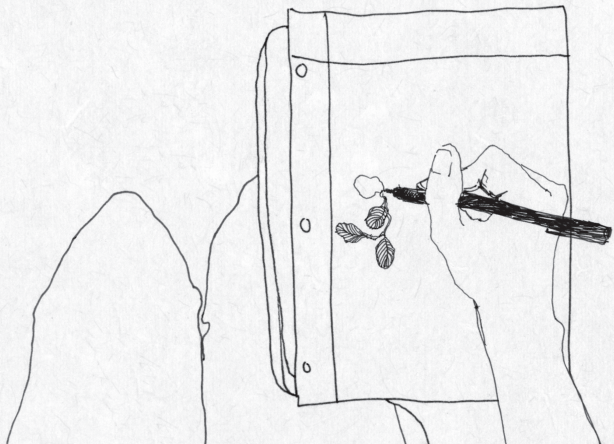
Translation © Veronika Lašová, 2020

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1534-8

ISBN e-knihy 978-80-566-1570-6 (1. zverejnenie, 2020)

Venujem svojej rodine a Kristyn

LETO

1

Sledujem, ako mi z končekov vlasov kvapká voda. Steká po uteráku a na pohovke vytvára mláčku. Srdce mi búši tak silno, že ho cítim v ušiach.

„Zlatko. Počúvaj.“

Len čo mama vysloví Ingridino meno, začnem hmkať: nie melódiu nejakej pesničky, iba jeden dlhý súvislý tón. Viem, že sa správam ako nepričetná, viem, že tým nič nezmením, ale je to lepšie než plakať, lepšie než kričať, lepšie než počúvať, čo mi hovoria.

Niečo ma tlačí na hrudi – kotva, gravitácia. Čoskoro sa mi hrudník prepadne do tela. Odtackám sa hore schodmi a natiahnem si džínsy a tielko zo včera. Potom sa vyrútim z dverí, vybehnem na ulicu a zahnem za roh k autobusovej zastávke. Otec na mňa zavolá, no nereagujem. Namiesto toho nastúpim do autobusu, v okamihu, keď sa už zatvárajú dvere. Nájdem si miesto vzadu a odveziem sa z Los Cerros do susedného mestečka. Vystúpim, až keď zastavíme na ulici, ktorú nepoznám. Sadnem si na lavičku na zastávke a pokúsim sa spomaliť dych. Tu je iné svetlo, také modrejšie. Okolo mňa ladne prejde usmievavá mamička s bábätkom v športovom kočiку. Vánok rozhojdá konár neďalekého stromu. Túžim byť ľahká ako vzduch.

Mám však nepokojné ruky. Potrebujú sa hýbať, preto sa začnem vrtať v rozštiepenom okraji drevenej lavičky. Hoci si pri tom zlomím už aj tak dosť krátky necht na pravej ruke, podarí sa mi vytrhnúť jednu štiepku. Vložím si ju do dlane a vytiahnem ďalšiu.

Včera som celú noc dokola počúvala nahrávku svojho hlasu, ktorý mechanicky odriekal poučky z biológie. Aj teraz sa mi ozýva v hlave, sprevádza moje nešťastie ako zvuková kulisa, ktorá prehluje všetko ostatné. *Ak sa hnedookému mužovi a hnedookej žene narodí dieťa, pravdepodobne bude mať hnedé oči. Lenže ak otec aj matka majú gén pre modrú farbu očí, môže sa stať, že ich potomok bude modrooký.*

Vedľa mňa sa posadí postarší muž v pletenom svetri so snehovými vločkami. Dľaň mám už asi do polovice plnú. Cítim na sebe jeho pohľad, no napriek tomu štiepky nedokážem prestať vytrhávať. Mám sto chutí skriknuť: *Čo na mňa zúšaš? Je horúci júnový deň, a ty si si obliekol vianočný sveter!*

„Moja milá, nepotrebuješ pomoc?“ opýta sa. Má riedke biele fúzy. Neodtrhnem zrak od lavičky, iba mlčky pokrútim hlavou. *Nie.* Z vrecka vytiahne mobil. „Nechceš niekomu zavolať?“

Srdce sa mi rozbúši tak prudko, že sa rozkašlem.

„Zavolám tvojej mame?“

Ingrid je blondína. Má modré oči, čo znamená, že jej hnedooký otec má recesívny gén pre modrú farbu očí.

K zastávke sa blíži autobus. Starec vstane, zaváha.

„Moja milá,“ osloví ma.

Zdvihne ruku, akoby ma chcel potlaškať po pleci, ale vzápätí si to rozmyslí.

V ľavej dlani mám už toľko štiepok, že sa mi pomedzi prsty vysypajú na zem. Nie som milá. Som dievča, ktoré môže kedykoľvek vyletieť do povetria.

Starec ustúpi, vojde do autobusu a zmizne mi z dohľadu.

Po ceste predou mnou prechádzajú autá. Jedna farebná šmuha strieda druhú. Niekedy zastavia pred semaforom alebo pred priechodom pre chodcov, ale napokon vždy odfrčia. Pomyslím si, že ja odtiaľto nikdy neodídem, do konca života budem žiť na zastávke a z lavičky budem vytrhávať štiepky dovtedy, kým z nej nezostane nič, iba kopa triesok na chodníku. Zabudnem, aké to je, keď človeku na niekom záleží.

Pred zastávkou spomalí ďalší autobus, ale odožením ho kývnutím ruky. O niekoľko minút sa na mňa zo zadných sedadiel modrého auta zahľadia dve dievčatká – jedno má plavé vlasy a svetlú pleť, druhé je tmavšia brunetka. Vlasy im zdobia pestrofarebné sponky. Možno sú sestry, ale skôr nie. Naťahujú krky, aby ma lepšie videli. Uprene na mňa civejú. Keď na semafore naskočí zelená, spoza stiahnutého okienka vystrčia drobné rúčky a zamávajú mi s takou vervou, že to vyzerá, akoby im zo zápästí náhle vyleteli vtáčatá.

O niečo neskôr na zastávke zastaví otec. Nakloní sa nad sedadlo spolujazdca a otvorí dvere. Vôňa kože. Závan riedkeho studeného klimatizovaného vzduchu. Nasadnem dnu. Dovolím, aby ma odviezol domov.

2

Celý nasledujúci deň preležím v posteli. Vždy, keď vojdem do kúpeľne, pokúšam sa vyhnúť pohľadu do zrkadla. Napokon však zachytím svoj odraz: vyzerám, akoby ma niekto udrel pästou do oboch očí.

3

O dni, ktorý nasledoval, nechcem hovoriť.

4

Po kalifornskej Ceste číslo jeden, ktorá sa tiahne pozdĺž pobrežia Tichého oceána, sa neuveriteľne vlečieme, lebo otec je opatrný vodič a bojí sa výšok. Z jednej strany máme strmý útes a oceán, z druhej hustý les a tabule – tie nás vítajú v roztrúsených mestečkách, ktoré majú tak po osemdesiatštyri obyvateľov. Mama si so sebou vza-

la celú zbierku cédečiek s klasikou a teraz počúvame Beethovena. Z reproduktorov sa ozýva skladba *Pre Elišku*, ktorú často hrá na klavíri. Prstami si jemne prechádza po kolenách ako po klaviatúre.

Za jedným mestečkom odstavíme auto na krajnici a vystúpime, aby sme sa občerstvili. Sadneme si na starú prešivanú deku. Naši ma uprene pozorujú, zatiaľ čo ja neprítomne hľadím na ošúchanú látku a ručne šité stehy.

„Niečo by si mala vedieť,“ ozve sa mama.

Započúvam sa do hluku prechádzajúcich áut, do šumu vlín, do suchoty papierových obalov od sendvičov. Napriek tomu ku mne preniknú niektoré slová: *klinickú depresiu... užívala lieky... už od svojich deviatich rokov*. Oceán je hlboko pod nami, ale vlny narážajú na pobrežie tak hlasno, až mám pocit, že nás čochvíľa zalejú a utopia.

„Caitlin?“ osloví ma otec.

Mama mi položí ruku na koleno. „Zlatko?“ opýta sa. „Počúvaš nás?“

Na noc sa ubytujeme v chatke s poschodovými posteľami a drevenými stenami z pozdĺžne rozpílených kmeňov. Chrbtom otočená k zrkadlu si vyčistím zuby, po rebríku vyleziem na vrchnú posteľ a začnem predstierať, že spím. Rodičia sa prechádzajú po vrzgajúcej podlahe, otvárajú a zatvárajú vodovodný kohútik, splachujú záchod, rozopínajú zipsy na športových taškách. Pritiahnem si nohy k hrudi, aby som zaberala čo najmenej miesta.

Svetlá v izbe zhasnú.

Otvorím oči a zadívam sa na stenu z rozpílených stromov. Kedysi sme sa učili, že stromy rastú zvonka. Každý rok vytvorí novú vonkajšiu vrstvu, jeden letokruh. Začnem ich počítať prstami.

„Toto jej prospeje,“ skonštatuje otec pošepky.

„Dúfam.“

„Aspoň príde na iné myšlienky. Je tu pokoj.“

Mama zašepká: „Už celé dni skoro nič nepovedala.“

Pôjdem tam, kam pôjdeš ty

Spozorniem a prestanem počítať. Chvíľu vydržím ležať so zatajeným dychom, aby mi nič neušlo, ale už nepovedia ani slovo. O niekoľko minút sa ozve otcovo hvízdavé chrápanie a zakrátko sa k nemu pridajú mamine pravidelné výdychy.

Zabudnem, koľko letokruhov som napočítala. Miestnosť medzi tým tak potemnela, že nemôžem začať odznova.

O tretej či štvrtej v noci sa strhnem zo spánku. Uprene sa zahľadím na hviezdy namaľované na strope. Snažím sa čo najmenej žmurkať, lebo pri každom žmurknutí pred sebou vidím Ingridinu tvár so zatvorenými očami a s nehybnými perami. Pošepky sa pustím do odriekania poučiek z biológie, aby som si udržala jasnú myseľ. *Meiôzu možno charakterizovať ako dve za sebou prebiehajúce bunkové delenia. Vznikajú pri nej štyri dcérske bunky. Usilujem sa hovoriť čo najtichšie, nechcem zobudiť našich. Každá z nich má polovičný počet chromozómov materskej bunky.* Okolo chaty prefrčí auto. Po strope prebehne lúč svetla a na okamih ožiari namaľované hviezdy. Poučky nečujne opakujem, kým sa všetky slová nezlejú do jedného.

Meiôzumožno charakterizovať ako dve za sebou prebiehajúce bunkové delenia vznikajú pri nej štyri dcérske bunky každá z nich má polovičný počet chromozómov materskej bunky meiôzumožno charakterizovať ako dve za sebou prebiehajúce bunkové delenia...

Onedlho si uvedomím, že sa usmievam. Čím viac ráz tú poučku opakujem, tým smiešnejšia mi pripadá. Napokon si musím zaboriť tvár do vankúša, aby rodičov neprebral môj smiech.

5

V jedno horúce júlové ráno si otec prenajme auto, lebo sa musí vrátiť do práce. My s mamou však zostaneme v Severnej Kalifornii, akoby to bolo jediné miesto na svete, ktoré poznáme. Sedím na sedadle spolujazdca a navigujem, držím nás v rámci neviditeľných

hraníc mapy, ktorá sa na severe končí niekoľko míľ za Oregonom a na juhu niekoľko míľ za mestom Chico. Letné prázdniny trávieme tým, že chodievame na výlety do jaskýň a lesov, v motorestoch jedávame sendviče s grilovaným syrom a na kľukatých cestách sa usilujeme nepovracať. Rozprávame sa iba o tom, čo je rovno pred nami – o sekvojach, čašníčkach, výraznej chuti ľadových čajov. Raz večer objavíme ďaleko od civilizácie malé staré kino. Pozrieme si rozprávku, lebo nič iné nepremietajú, ale väčšiu pozornosť ako dianiu na plátne venujeme deťom, ktoré sa smejú a radostne výskajú. Dva razy si na hlavy nasadíme čelové lampy a tápavými krokmi prejdeme sopečné jaskyne v národnom parku Lassen. Keď mama zakopne, zakaždým vyľakane vykrične a mňa sa zmocní pocit, že ozvena jej hlasu v úzkych chodbičkách nikdy nezanikne. Občas sa mi vo sne zjaví stavec z autobusovej zastávky. Stojím uprostred lesa a on ku mne kráča v smokingu s červeným motýlikom. *Moja milá*, osloví ma a vystrie ku mne ruku s mobilom. Viem, že na druhom konci linky je Ingrid a čaká, kedy sa s ňou pohovám. Keď sa načiahnem za telefónom, všimnem si, že hoci ma obklopujú zelené stromy a hnedá zem, ja sama som čiernobiela.

Pri raňajkách mi mama dovolí piť kávu a vždy skonštatuje: „Zlatko, si bledá.“

6

Ani sa nenazdáme, a je tu september.

Musíme sa vrátiť domov.

ЖЕБЕЊ

1

Sú tri hodiny v noci, čo nie je práve najlogickejší čas na fotenie bez špeciálneho osvetlenia, blesku alebo kvalitného filmu s vysokou citlivosťou, ale napriek tomu som tu, s fotoaparátom nastaveným k oblohe sedím na kapote hranatého sivého auta, ktoré by som už mala vedieť šoférovať, a dúfam, že sa mi podarí zachytiť mesiac, skôr ako ho zahalia mračná. S dlhým expozičným časom fotím jeden záber za druhým, kým mesiac nezmizne a obloha nesčernie.

Keď sa zošuchnem z kapoty, auto zastoná, a keď otvorím dvere a vyleziem na zadné látkové sedadlá, unavene zavrzga. Zamknem sa, ľahnem si a schúlím sa do kľbka.

Mám päť hodín na to, aby som sa pozviechala.

Uplynie pätnásť minút. Z poťahov na predných sedadlách začnem vyškľbávať umelú kožušinu, hoci ju zbožňujem. Nedokážem zastaviť prsty, všade padajú biele chumáče.

O pol piatej nadránom mám za sebou už niekoľko záchvatov zúrivosti. Bolí ma hlava a kričím s päsťou v ústach. Potrebujem zo seba dostať všetok tlak, aby som mohla konečne zaspať.

Odrazu kútikom oka zbadám, že sa v mojej izbe zasvietilo. Potom sa zažne v kuchyni. Otvoria sa vchodové dvere a zjaví sa v nich mama. Župan si pritiahne tesnejšie ku krku. Natiahnem sa medzi predné sedadlá a dva razy zablikám smerovkami. Sledujem, ako sa odsuchce naspäť dnu. Na filme mi zostáva posledná snímka, a tak cez čelné sklo odphotím tmavý dom s dvoma rozsvietenými izbami.